

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **AXIMA, spol. s r. o.**
sídlem Vídeňská 204/125, 619 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. JMK 57287/2017, sp. zn. S-JMK 36612/2017/OD/Př

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 19. 1. 2017, č. j. MR-S 10913/15-ODO KRAL/25, sp. zn. MR-S 10913/15-ODO KRAL, jímž Městský úřad Rosice shledal, že žalobce v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, nezajistil, aby při užití

předmětných vozidel byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dopustil se tak správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona, jejichž skutkovou podstatu naplnil tím, že jako provozovatel vozidla

- i) registrační značky X dne 29. 5. 2015 v 23:09 hod. na ulici Brněnská 384 v obci Rosice byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zadokumentována jízda motorového vozidla, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 62 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž toho jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu,
- ii) registrační značky X dne 30. 5. 2015 v 01:10 hod. na ulici Brněnská 384 v obci Rosice byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zadokumentována jízda motorového vozidla, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 68 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž toho jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu,

za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce předně brojil proti nezákonnému zahájení řízení o správním deliktu. Správní orgány nepodnikly nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla a omezily se pouze na učinění výzvy dle § 125h zákona o silničním provozu, aniž by využily řádné výzvy k podání vysvětlení, předvolání případných svědků, ohledání místa spáchání přestupku atd. Správní orgány přitom nejsou oprávněny přenášet důkazní břemeno ve věci přestupku na provozovatele vozidla tím, že věc bez dalšího odloží či na základě nedostatečně provedeného dokazování ve správním řízení o přestupku rozhodnou o zastavení řízení. Tímto postupem správních orgánů byl žalobce *de facto* vystaven nátlaku na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi. Žalobce očekával pokračování v řízení, poučení o svých právech, seznámení se spisem, popř. výpověď nebo její odepření. Neměl však ani teoretickou či praktickou možnost seznámit se s podklady, neboť správní spis v tu dobu neexistoval (resp. obsahoval pouze výzvu). V případě správního deliktu ze dne 30. 5. 2019 žalobce zjistil, že podklady byly do spisu vloženy až s odstupem času od spáchání údajného přestupku. U správního deliktu ze dne 29. 5. 2019 obsahoval správní spis pouze výzvu. Navíc městský úřad žalobce ujistil, že údajný přestupek ze dne 29. 05. 2015 bude odložen a v řízení o správním deliktu provozovatele nebude pokračováno. Žalobce proto neměl důvod se zajímat o údajný přestupek ze dne 29. 5. 2015. Projednání správních deliktů ve společném řízení tedy nebylo vůči žalobci jako provozovateli zahájeno v souladu se zákonem.
3. Žalobce prakticky celou žalobu protkal námitkami k současné právní úpravě právní odpovědnosti provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 a souvisejících ustanovení zákona o silničním provozu, a to i v souvislostech týkajících se vztahů provozovatel vozidla – zaměstnavatel a řidič–zaměstnanec. Samotný institut výzvy podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, žalobce považoval, stejně jako povinnost provozovatele dle § 10 odst.

3 téhož zákona, za protiústavní, pročez soudu navrhl, aby danou otázku předložil k posouzení Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Žalobce současně namítal, že výše uvedené výzvy nemohly být vůbec zaslány, neboť zákonná podmínka stanovila, že tak lze učinit pouze, pokud by bylo možné věc projednat v blokovém řízení. V tomto ohledu žalobce považoval závěry správních orgánů za nepřezkoumatelné, neboť v předmětné věci nebyl ze spáchání přestupku nikdo obviněn, a proto chyběla ochota k zaplacení pokuty.

4. Žalobce dále namítal neexistenci materiálního aspektu správního deliktu. Správní orgány se s materiální stránkou přestupku nevypořádaly, pokud neposoudily a nezdůvodnily, jak byl ohrožen nebo porušen společenský zájem. Materiální stránku přestupku dovozovaly z naplnění formálních znaků přestupku provozovatele vozidla. Městský úřad se nikterak nezabýval příslušnými okolnostmi, které mohou ovlivnit naplnění materiálního aspektu přestupku, a setrval na tvrzení, že překročení rychlosti o 10 % a více nad povolenou rychlost je vždy nebezpečné. Tvrzení odůvodnil možnou překážkou dopravního provozu, přejížděním z pruhu do pruhu nebo předměty ze stavby na vozovce. Žalovaný jej v napadeném rozhodnutí doplnil, neboť uvedl, že provádění rozsáhlého dokazování stran přestupkového jednání v rámci řízení o správním deliktu by znamenalo přenesení podstaty věci z roviny správního deliktu do roviny přestupku. Dle žalobce přitom oba správní orgány vycházely při hodnocení společenské škodlivosti z přestupkového jednání. Tzv. neustanovení řidiče nebrání zhodnocení objektivně existujících okolností přestupkového jednání. Přestupkové jednání a porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti musí být prokázáno nade vší pochybnost, neboť opačný postup by vedl k bezprecedentnímu porušení právní zásady *nulla poena sine crimine*.
5. Dle žalobce v důsledku okolností případu došlo k tomu, že ohrožení právem chráněného zájmu bylo vyloučeno. K údajným přestupkům došlo dne 29. 05. 2015 v 23:09 hod. a dne 30. 05. 2015 v 01:10 hod. na ulici Brněnská, tedy v noci v době minimálního nebo nulového provozu na osvětleném úseku. Jedná se o přehlednou komunikaci, na jejímž konci je přechod pro chodce následovaný křižovatkou. Z vyžádaných výstupů stacionárního radaru je zřejmé, že v době údajných přestupků nebyly zhoršené povětrnostní podmínky, co se týče viditelnosti a stavu vozovky. Z fotografií nelze v inkriminovanou dobu doložit přítomnost dalších účastníků silničního provozu, ani jiných osob, zvířat, zvýšeného počtu jízdních pruhů či předmětů ze stavby. Z evidence dopravních nehod vyplynulo, že nehodovost je v měřeném úseku velmi nízká. Zástupce žalobce dále prostřednictvím žádosti o informace zjistil, že městský úřad nedisponuje podklady odůvodňujícími instalaci a hodnocení vlivu instalace automatizovaného zařízení na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Dostupnými informacemi tedy nelze odůvodnit, proč byl rychloměr instalován právě na uvedeném místě, což je v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07. Dle žalobce naprostá většina obdobných přestupků má prokazatelně nulový vliv na bezpečnost silničního provozu a celý systém je navržen a provozován především jako výhodný zdroj peněz pro obecní pokladnu, nikoli naplnění § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgány neprokázaly možné porušení tzv. „*principu omezené důvěry*“.
6. Stejně tak žalobce brojil proti neprokázání formálních znaků přestupků. Správní spisy nebyly vedeny v souladu se správním řádem, neboť v okamžiku zaslání výzev dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu spisy vůbec neexistovaly, resp. v nich byla jediná položka. Před zasláním výzev i před odložením věcí spis neobsahoval jednoznačné

podklady, na základě kterých by bylo možné tyto úkony provést. Dokumenty byly formálně doplněny těsně před odložením věcí. I samotné rozhodnutí bylo vydáno na základě následně doplněných dokumentů, které ovšem nelze považovat za důkazy. Konkrétně ve spisu nebyla žádná zmínka o nahlížení do registrů, o postoupení informací od Městské policie Rosice a zejména o tom, která osoba provedla vyhodnocení měření. Proto nebylo možné ověřit, zda tato osoba byla patřičně proškolená a v souladu s požadavky zákona byla příslušníkem Městské policie Rosice. Pokud nahlížení do registrů probíhalo elektronicky blíže nespecifikovaným způsobem, měl správní orgán o provedených úkonech učinit alespoň záznam do spisu. Správní orgán patrně přímo nahlížel do systému zpracovávající údaje o měření a nečinil o tom záznamy do spisu. Existuje tak podezření, že alespoň část měření (vyhodnocení) prováděl přímo pracovník městského úřadu, tedy neproškolená osoba, která k tomu neměla oprávnění.

7. Konkrétně dokumenty č. 3 a č. 10 obsahovaly rozmazané a neostře fotografie. Originály si žalobce musel vyžádat a do spisu byly doplněny následně, přesto nesplňovaly patřičné náležitosti. Tvzení správních orgánů, že již existence snímku prokazuje správnost měření, neboť při chybném měření se snímek neuloží, vyvrací *Návod k obsluze*. Také schválení příslušného úseku pro měření rychlosti nebylo jednoznačně definováno. U dokumentu č. 3 „*Schválení úseku měření rychlosti MP Rosice, vystavené PČR dne 17. 03. 2009 pod č. j. KRPB-10682-2/Čj-2009-060307*“ bylo v průběhu řízení prokázáno, že je zastaralé a že patrně bylo nahrazeno dokumentem se stejným názvem ze dne 5. 3. 2012 pod č. j. KRPB-10685-2/Čj-2010-060306. Minimálně tedy od doby instalace dotčeného zařízení až do doby schválení a platnosti místa pro měření policií (20. 7. 2016) probíhalo měření rychlosti na daném místě na základě kopií rozhodnutí, jejichž originály nejsou u Policie České republiky dohledatelné, a správní orgán je nemá k dispozici. U dokumentu č. 2 – „*Doplnění oznámení o přestupku*“ a č. 11 – „*Kopie doplnění oznámení o přestupku*“ Městská policie Rosice nepostupovala dle § 58 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokud o oznámení přestupku neučinila záznam. Pouhý výstup ze stacionárního radaru bez dalšího nesplňuje ani požadavky dle § 10 odst. 2 a 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Městský úřad rovněž neprokázal splnění podmínek nutných pro certifikované měření, neboť není schopen prokázat pravidelnou údržbu zařízení (rychloměru).
8. Žalobce měl dále za to, že vyhověl podmínkám liberačního důvodu dle § 125e odst. 1 silničního zákona. Všichni potenciální řidiči žalobce absolvují pravidelné školení a poučení o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu. Tím žalobce jako provozovatel činí vše, co je po něm možné spravedlivě požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Jestliže zákon o silničním provozu obsahuje obecný liberační důvod, který se vztahuje na odpovědnost provozovatele vyplývající ze všech ostatních ustanovení uvedeného zákona, pak jej nelze odmítnout pouhým odkazem na speciální ustanovení. Naopak je nutné obecné ustanovení o liberačním důvodu použít i v tomto případě, nebo řádně vysvětlit, proč nemůže být použito.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 7. 2017 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, z něhož lze usuzovat o konstantním názoru soudu o souladu předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Repliky žalobce

10. Žalobce v replice ze dne 14. 8. 2017 reagoval na argumentaci žalovaného k návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Konstatoval, že s argumentací o ústavnosti tohoto ustanovení v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu nesouhlasí. Následně upozornil na chyby a překlepy ve vyjádření žalovaného. V ostatním odkázal na znění žaloby a odvolání.
11. V podání ze dne 5. 4. 2018 se žalobce vyjádřil ke změnám judikatury v průběhu řízení. Žalobu si nepřál doplnit ani změnit, pouze upozornit na judikatorní vývoj ode dne podání žaloby. Závěrem připojil opravu překlepů a písařských chyb v podané žalobě.

V. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Předně se soud vyjádří k nesouhlasnému stanovisku žalobce s výkladem podmínek pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (včetně souvisejících ustanovení). Co se týče dodatečného podání žalobce, v kterém reflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, sám uvedl, že se nejedná o konkrétní žalobní body, nýbrž pouze o jejich teoretická východiska. Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl odchýlit od níže uvedených závěrů vyšších soudů.
14. Pokud se pak jedná o posouzení ústavnosti výše uvedené právní konstrukce odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče, jehož totožnost nebyla správními orgány zjištěna, je pro krajský soud v tomto ohledu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy závazný právní názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, č. 116/2018 Sb. (dostupný též na nalus.usoud.cz). Aniž by soud považoval za nezbytné závěry učiněné v daném rozhodnutí podrobně rekapitulovat, připomíná pouze, že právní úprava objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla byla Ústavním soudem vyhodnocena jako ústavně konformní, neboť ve své podstatě nepředstavuje porušení zásady presumpce neviny ani nevytváří faktickou překážku uplatnění práva na odepření výpovědi.
15. Přestože se právní závěry Ústavního soudu vztahují primárně k § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, bylo při jejich formulaci nepochybně přihlédnuto také k souvisejícím ustanovením a přípustnosti zákonného postupu učinění výzvy k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče podle § 125h téhož zákona. V samotném textu odůvodnění citovaného nálezu (bod 47) je ostatně v tomto ohledu uvedeno, že *„při výkladu napadených ustanovení nelze pominout ani navazující ustanovení zákona o silničním provozu, konkrétně jeho § 125g a 125h.“* Proto ani námitky žalobce proti ústavnosti či legitimitě těchto ustanovení, která v jeho věci byla aplikována, nejsou opodstatněné. Testovaná právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla ve svém celku nebyla posouzena jako protiústavní, pročez není důvodu k tomu, aby byla tato otázka Ústavnímu soudu opětovně předkládána, jak bylo v žalobě s odkazem na § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu navrhováno.

16. Žalobce současně namítal, že mu byla jako provozovateli vozidla zaslána výzva k úhradě určené částky nebo sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče v rozporu se zákonem. Konkrétně bylo v tomto ohledu nepřímo poukázáno na § 125h odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého může být provozovateli vozidla při splnění dalších podmínek zaslána výše uvedená výzva pouze za předpokladu, pokud lze porušení pravidel silničního provozu nebo povinností řidiče projednat v blokovém řízení. Tato podmínka byla dle soudu splněna, neboť v nyní posuzované věci se neznámý řidič dopustil jednání majícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který bylo v rozhodné době možné uložit podle odst. 7 písm. b) téhož ustanovení zákona pokutu v blokovém řízení až do výše 1 000 Kč. Úmyslem zákonodárce naopak nemohlo být považovat tuto podmínku za splněnou jen tehdy, pokud je (neznámý) řidič vozidla ochoten pokutu na místě zaplatit, neboť by se jednalo o (ze své podstaty) nelogickou situaci, která by navíc zcela vylučovala možnost uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.
17. V této souvislosti byla ze strany žalobce rovněž namítána nezákonnost postupu městského úřadu, který neměl učinit dostatečné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla. Co se týče samotného institutu zaslání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, soud připomíná, že je jeho aplikace zákonem výslovně předvídána. Musí být samozřejmě taxativně splněny jednotlivé podmínky, mezi které patří mimo jiné skutečnost, že totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. V nyní posuzované věci tyto podklady tvořily záznamy o přestupku z měřicího zařízení Městské policie Rosice s dvěma fotografiemi jedoucích vozidel registrační značky X a X (č. snímků 15283, 15279), dokumenty „Karta vozidla X“ a „Karta vozidla X“, a dodatečně také „Doplnění oznámení o přestupku“ ze dne 12. 2. 2016. Z těchto dokumentů vyplývá, že se pachatele, tedy řidiče vozidla, nepodařilo odhalit.
18. Žalobce pak argumentoval tím, že mohl správní orgán využít také jiné prostředky, jako je například výzva k podání vysvětlení, místní šetření nebo předvolání případných svědků přestupkového jednání apod. K tomu soud uvádí, že za účelem zjištění totožnosti neznámého řidiče se správní orgán nejprve přirozeně obrací na provozovatele vozidla, který by měl mít přehled o tom, kdo vozidlem v rozhodné době disponoval. Z toho důvodu byl ostatně do zákona o silničním provozu zakotven institut výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu. Pokud ovšem provozovatel určenou částku neuhradí a ani nesdělí údaje nezbytné k určení totožnosti řidiče vozidla, nelze jeho pasivitu či neochotu klást k tíži správnímu orgánu, popř. po něm striktně požadovat opakování „neúspěšného pokusu“ cestou podání vysvětlení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud nepovažuje tyto judikatorní závěry vůči provozovateli za nepřiměřeně přísné, navíc zdůrazňuje, že v předmětné věci městský úřad s odložením věci a vydáním příkazu vyčkal několik měsíců poté, co uplynula patnáctidenní lhůta ke sdělení totožnosti řidiče či zaplacení stanovené částky.
19. Ze správního spisu navíc nevyplývá žádná indicie, která by odhalení totožnosti řidiče vozidla bez součinnosti jeho provozovatele reálně umožňovala. Soudu není příliš jasné, jak by v tomto ohledu mohlo k objasnění stavu věci přispět žalobcem argumentované provedení šetření v místě spáchání přestupku, a to s časovým odstupem několika měsíců. Podobně je nutné reagovat k namítanému neprovedení výslechu případných svědků, kteří

nebyli v žalobě nijak specifikováni a ani z obsahu správního spisu jejich přítomnost v místě spáchání přestupku nijak nevyplývá. Soud je tedy názoru, že městský úřad učinil za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla dostatečné kroky, které jsou od něj příslušnou právní úpravou a judikaturou vyžadovány.

20. K výše uvedenému soud dodává, že ze správního spisu je zřejmé, že výzva dle § 125h zákona o silničním provozu byla žalobci řádně doručena u obou přestupků (viz výzva ze dne 22. 6. 2015, č. j. MR-C 10913/15-ODO, a výzva ze dne 22. 6. 2015, č. j. MR-C 10904/15-ODO), a proto nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že neměl důvod se bez dalšího zajímat o přestupek ze dne 29. 5. 2015. Je pravdou, že městský úřad ve „*Vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, doplnění spisového materiálu*“ ze dne 9. 3. 2016, č. j. MR-S 10913/15-ODO KRAL/13, uvedl, že ve věci přestupku ze dne 29. 5. 2015 bude věc odložena a nebude již v této věci vedeno správní řízení dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tento text je však nutné brát v kontextu celého vyrozumění. Z jeho obsahu je zjevné, že městský úřad právě tímto dokumentem rozšířil důvod pro vedení řízení o správním deliktu ze dne 29. 5. 2015, a vedl tak o obou přestupcích společně řízení.
21. Co se pak týče materiální stránky přestupku provozovatele vozidla, soud předně připomíná, že nelze považovat za nesprávný postup, kdy správní orgány při své rozhodování vycházejí z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu má zásadní význam zejména poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35. K tomu soud dále odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, z něhož plyne obdobný závěr: „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.*“ V nyní posuzované věci tedy není uplatnění sekundární odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla podmíněno posouzením společenské škodlivosti jednání řidiče majícího znaky přestupku podle výše uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu.
22. Pokud se jedná o materiální stránku přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je zásadně naplněna již samotným porušením zákonem stanovené povinnosti a vytvořením potenciálně nebezpečné situace tím, že není zajištěno dodržování pravidel silničního provozu ze strany neznámého řidiče vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). K tomuto závěru ostatně dospěly i správní orgány, které se otázkou existence materiální stránky deliktu a jejími okolnostmi dostatečně zabývaly (viz str. 8–9 rozhodnutí městského úřadu a str. 5–6 rozhodnutí žalovaného). Dle soudu úvahy správních orgánů žalobce žádným nosným způsobem nezpochybnil, pokud v žalobě namítal, že zde byly okolnosti, ze kterých vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (překročení rychlosti v noci za minimálního nebo nulového provozu na přehledném úseku, bez přítomnosti osob, zvířat či předmětů na vozovce, za dobrých povětrnostních podmínek, nízká nehodovost na daném úseku). V souzené věci se

dle názoru soudu jedná o zcela standardní případ deliktního jednání provozovatele vozidla postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, a proto považuje odůvodnění správních orgánů za dostatečné, a v podrobnostech na něj odkazuje. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.

23. Současně lze dodat, že z § 79a zákona o silničním provozu nevyplývá nic o tom, že by snad správní orgány měly prokazovat, zda měření rychlosti v projednávaném případě vedlo ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30). Stejně tak po správních orgánech nelze požadovat prokazování analýz či studií, z jakého důvodu přistoupily k měření rychlosti v obci. Dohlížet na bezpečnost silničního provozu tím, že policisté měří v obcích rychlost projíždějících vozidel, dle názoru soudu v zásadě vždy zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a spěje k větší ukázněnosti řidičů. Nadto městský úřad v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2017 popsal, že v úseku na ulici Brněnská v obci Rosice, na kterém je prováděno měření, jsou dva frekventované přechody pro chodce, zastávky IDS, rodinná zástavba, výjezd z benzinové čerpací stanice a marketů (viz str. 7 rozhodnutí městského úřadu). Měření rychlosti jízdy bylo konkrétně provedeno v místě, které se nachází v bezprostřední blízkosti domu č. p. X, u silnice I. třídy č. 23 obce Rosice v souvislé zástavbě (viz str. 5 téhož rozhodnutí). To lze ostatně seznat i z fotografií ze záznamů z měřicího zařízení Městské policie Rosice (č. snímků 15283, 15279), které byly ve správním řízení provedeny jako důkazy. Z uvedených důvodů proto soud pro nadbytečnost neprovedl ani dokazování listinami vztahujícími se k žádosti žalobce o informace – dokumenty posuzující vliv instalace a provozu radarů ze dne 7. 8. 2015 a odpověď Městského úřadu Rosice ze dne 21. 8. 2015, č. j. MR-C 14728/15-ODO.
24. Co se týče otázky naplnění formálních znaků přestupků, bylo ze strany žalobce zejména namítáno, že správní spisy nebyly vedeny v souladu se správním řádem, resp. že před zasláním výzev i před odložením věci spis neobsahoval jednoznačné podklady. Soud k tomu uvádí, že na základě obsahu správního spisu lze ve shodě s žalobcem konstatovat, že se městský úřad v počáteční fázi řízení skutečně dopustil pochybení. Ostatně, i ve vyjádření k odvolání žalobce ze dne 28. 2. 2017 pochybení při vedení spisu uznal. Jako první listina správního spisu je datována *Výzva* žalobci jako provozovateli vozidla ze dne 22. 6. 2015, č. j. MR-C 10913/15-ODO. Podklady o spáchaném přestupku doložené Městskou policií Rosice byly do správního spisu vloženy až dne 12. 2. 2016, současně jako „*Doplnění oznámení o přestupku*“ Městskou policií Rosice ze dne 12. 2. 2016. Tato pochybení nicméně byla napravitelná a napravena také byla. Ve shodě s žalovaným soud považuje za zásadní, že správní orgán dodatečně doplnil spisový materiál o všechny podklady a důkazy, které byly potřebné pro prokázání skutků, a že se s nimi žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k nim. Jakkoli tak postup městského úřadu nelze označit jako ideální, soud jej přesto ve shodě s žalovaným neshledal jako vadný takové intenzity, aby zakládal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán ve výsledku vadu zhojil doplněním spisového materiálu, z kterého všechny zásadní informace vyplývaly. Po odložení přestupkové věci a po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla měl žalobce možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a nahlédnout do spisu v souladu se správním řádem.
25. Soud rovněž nesouhlasí s žalobcem v tom, že by ve spisu nebyla žádná zmínka o nahlížení do registrů, o postoupení informací od Městské policie Rosice, jakož i o tom, která osoba provedla vyhodnocení měření. K postoupení informací od městské policie obecnímu úřadu

lze uvést, že jedním z úkolů obecní policie je odhalovat přestupky a oznamovat je následně orgánům příslušným k jejich projednání a svá oznámení dokládat důvody a důkazy, o něž se opírají. Obecní policie oznamuje přestupek výhradně dle § 10 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. V odst. 2 a 3 tohoto ustanovení zákonodárce užívá dikci „oznámení“, avšak jde pouze o formu procesního postoupení pro nepříslušnost. Jelikož jde o faktické procesní postoupení věci, zásadní zůstává, aby policie přestupek oznámila a svá oznámení doložila důvody a důkazy, o něž se opírají, bez ohledu na konkrétní formu. To se dle soudu v projednávaném případě stalo. Městská policie Rosice své oznámení učinila elektronickou formou, jejímž prostřednictvím doložila podklady o spáchání přestupku, tj. záznamy o přestupcích – fotografie, výpis z registru, schválení úseku městskou policií, ověřovací list rychloměru RAMER 10T a *Doplnění oznámení o přestupku* Městské policie Rosice ze dne 12. 2. 2016. Dle soudu výše uvedené podklady obsahují veškeré potřebné informace a jsou dostatečné k tomu, aby městský úřad zaslal žalobci jako provozovateli vozidla výzvy dle § 125h zákona o silničním provozu, a popř. následně zahájil společné řízení o správních deliktech provozovatele vozidla dle zákona o silničním provozu. Shodně s žalovaným lze konstatovat, že otázka mechanismů spolupráce při předávání podkladů je otázkou interní. Tento způsob předávání dokumentů dle názoru soudu nijak negativně nezasáhl do práv žalobce, pokud se s těmito dokumenty následně měl možnost seznámit ve správním spise.

26. Z radarových záznamů o přestupku je dále zjevné, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Nadto Městská policie Rosice ve správním řízení doložila, že úvodní nastavení předmětného zařízení provádí výhradně její příslušníci, kteří k tomu byli výrobcem radaru proškoleni. Jako důkaz byly provedeny kopie dokladů o proškolení konkrétních strážníků v používání a obsluze radaru Ramer 10 (viz *Osvědčení č. 2751/14 ze dne 18. 6. 2014 a Osvědčení č. 2752/14 ze dne 18. 6. 2014*). Způsob provedení odečtu tolerance 3 km/h z naměřené rychlosti pak je vyčerpávajícím způsobem popsán na str. 7–8 rozhodnutí městského úřadu, přičemž soud v jeho postupu neshledal pochybení. Jelikož žalobce netvrdil žádné konkrétní skutkové okolnosti, mimo prostého tvrzení a víceméně teoretických úvah, které by nasvědčovaly tomu, že by nastavení parametrů měřicího zařízení a část či celé měření na předmětném rychloměru bylo prováděno třetí osobou, popř. úředníky městského úřadu, soud tuto námitku neshledal důvodnou.
27. Soud s žalobcem rovněž nesouhlasí v tom, že by městský úřad neprokázal splnění podmínek nutných pro certifikované měření, neboť není schopen prokázat pravidelnou údržbu zařízení. Za tímto účelem si městský úřad vyžádal informace o pravidelné údržbě radaru. Městská policie Rosice potvrdila, že postupuje při údržbě radaru v souladu s návodem k použití a dodržování pokynů dle návodu, avšak konkrétní záznamy nedoložila, neboť dle návodu k použití výrobce žádnou evidenci údržby nestanovuje (viz *Vyjádření Městské policie Rosice k pravidelné údržbě radaru Ramer 10* na č. l. 20 správního spisu, označené čárovým kódem MURSP009OVD). Soud dodává, že použitý typ měřidla byl certifikován (jak je uvedeno na ověřovacím listu č. 122/14). Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu – viz č. l. 3 správního spisu, na snímku vpravo dole je uveden název a typ měřidla Ramer 10, vpravo nahoře je uvedeno výrobní číslo přístroje 14/0071. Tím, že ověřovacím listem č. 122/14 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla jako ten, který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací. Dle *Návodu k obsluze* rychloměru

ani dle právních předpisů tak správní orgán není povinen prokazovat správnost poskytovaných informací rychloměrem evidencí pravidelné údržby. Co se týče záznamů (fotografií) rychloměru, lze sice souhlasit, že ty vytisknuté ze sdíleného programu správního orgánu a městské policie jsou skutečně nekvalitní, nicméně i přesto svůj účel splňují. Lze z jejich obsahu zjistit nejen typ vozidla, ale také jeho registrační značku (viz snímek zachycující detail přední části vozidla).

28. Ani související námitku žalobce, že schválení příslušného úseku pro měření rychlosti nebylo jednoznačně definováno, soud neshledává důvodnou. Městský úřad při schválení měření na konkrétním úseku ulice Brněnská X primárně vycházel z dokumentu „*Schválení úseku měření rychlosti MP Rosice, vystavené Policií České republiky ze dne 17. 03. 2009 pod č. j. KRPB-10685-2/Čj-2009-060307*“, které nebylo časově omezeno. Vyplývalo z něj schválení míst měření rychlosti Městskou policií Rosice, přičemž v něm byl explicitně uveden úsek města Rosice, silnice I/23, ulice Brněnská, v úseku mezi kruhovou křižovatkou k marketům – Palackého náměstí. Městský úřad si následně vyžádal i vyjádření Policie České republiky, zda je oprávnění měření v daném úseku stále platné. Dle vyjádření policie ze dne 17. 6. 2016, č. j. KRPB-121624-1/ČJ-2016-0600DI-ŠME, byl spisový materiál týkající se oprávnění měření rychlosti v obci Rosice z roku 2012 skartován. Městskému úřadu však policie zaslala dokument „*Potvrzení o schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice, vystavené Policií České republiky ze dne 20. 7. 2016 pod č. j. KRPB-171709-2/Čj-2016-060306*“, které výslovně navazovalo na oprávnění č. j. KRPB-10685-2/Čj-2010-060306 ze dne 5. 3. 2012 (v bodě č. 1 je výslovně uveden předmětný úsek silnice I/23 v obci Rosice na ulici Brněnské), a je vypracováno pověřenou osobou Policie České republiky, o čemž svědčí podpis npor. Bc. J. P., vedoucího oddělení dopravního inspektorátu. Soud považuje takové prokázání platnosti schválení úseku měření na daném úseku za dostatečné. Z jednotlivých dokumentů, a to i bez doložení dokumentu z roku 2012 žalobcem, totiž není pochyb o tom, že na ulici Brněnská v obci Rosice je v daném úseku měření schváleno, a to minimálně od 17. 3. 2009 do 20. 7. 2016. Pokud policie i přes zmiňovanou skartaci doložila a prokázala platnost měřeného úseku v době spáchání přestupků, pak takový postup soud ve shodě s žalovaným neshledává vadným.
29. Neobstojí ani námitka, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. V předmětné věci byla žalobci uložena pokuta za speciální správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, kdy je možné se zprostit odpovědnosti za správní delikt toliko z důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo a) vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Školení a poučení potenciálních řidičů žalobce o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu tedy nepatří ani do jednoho z liberačních důvodů vyplývajících z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Soud se tak plně ztotožňuje s názorem žalovaného (str. 5 bod 6 napadeného rozhodnutí) a námitku posoudil jako nedůvodnou.
30. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, zabýval se soud rovněž tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat,

že tomu tak není, jak skutkové podstaty předmětných správních deliktů, tak zákonné sazby pokuty zůstaly beze změny.

31. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami předloženými žalobcem, které zároveň byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Provedení dokazování listinami „FG-Muenchen - Urteil - 10-10-2013 -10 K 2217-13“, „BverfG-Beschluss-vom-07-07-1995-Aktenzeichen-2-BvR-326-92“, jakož i záznamy z měřicího zařízení Městské policie Rosice č. snímku 15280 a 15281, soud považoval za nedůvodné a nadbytečné, neboť se jedná o týkající cizí právní úpravy, která ve věci nebyla aplikována, jednak k věci existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem vyhodnoceny již z dříve provedených důkazů a obsahu správního spisu.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu